

தொகையிலக்கியத்திலும் தொல்காப்பியத்திலும் அறிவன் பெறும் இடம்

The Roles of *Arivan* in the Anthologies and *Tholkaappiyam*

முனைவர் ச.கண்மணி கணேசன் / Dr.S.Kanmani Ganesan¹

Abstract

This research article aims to find out the reason for the contradictions found between *Tholkaappiyam* and the *akam* lyrics regarding the rules imposed about the eligibility of *arivan* to converse directly in verse. *Arivan* is found to be silent in the anthologies. The opinion that there are many interpolations in *Tholkaappiyam*, the masterpiece for grammar, is found to be baseless when studied with the consequences that show *arivan's* close relationship with *paarppaar*. The formulas of *Tholkaappiyam* quoting *arivan* and the lyrics in the anthologies talking about *arivan* serve as the primary source. The other quotes in the anthologies, inscriptions, rules of other grammarians and opinions of researchers are secondary sources for this comparative study.

Date of submission: 2022-10-28
Date of acceptance: 2022-11-15
Date of Publication: 2022-12-28
Corresponding author's Name:
Dr.S.Kanmani Ganesan
Email:
kanmanitamilsk@gmail.com

Keywords: Arivan, Parpanar, Tholkappiyam, Thogailakiyam, Kani.

முன்னுரை

அகம் சார்ந்த பாடல்களைப் புரிந்து சுவைக்கத் துணைநிற்கும் தொல்காப்பியம் கூறும் விதிகள் சில தொகைநூற் செய்திகளோடு முரண்படுகின்றன. அத்தகு முரண்பாடுகளுள் ஒன்று அறிவன் பற்றிய செய்தி ஆகும். அம்முரண்பாட்டை விளக்கிக் காரணம் காண முனைகிறது இக்கட்டுரை.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

பிராமிக் கல்வெட்டுகள் அறிவனைக் 'கணி' என உரைக்கின்றன. முனைவர்

S.இலக்குவனார் தன் *Tholkaappiyam* in English with critical studies என்ற நூலில்

¹ The author is a retired Principal & HOD in Tamil from Sri Kaliswari College, Sivakasi, India. kanmanitamilsk@gmail.com

தொல்காப்பிய விதிகள் சிலவற்றிற்கு சான்றுப் பாடல்கள் தொகை இலக்கியத்தில் கிட்டவில்லை ஆதலால்; வருணம் சார்ந்த நூற்பாக்கள் சில இடைச்செருகல் என்கிறார்.

நற்றிணைப் பதிப்புக்குப் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் எழுதிய முன்னுரை ஒளவையார் நன்னன் வரை சென்று பாடியவர் எனச் சொல்ல; அது தொடர்பான பாடல் இன்றைய தொகை நூல்களுள் இல்லை. இவை.அனந்தராமையரின் கலித்தொகைப் பதிப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு பொ.வேல்சாமி செய்த ஆய்வு 'புத்தகம் பேசுது' என்ற தொகுப்பில்; குறிஞ்சிக்கலியின் 2-ம் பாடல் உரையில் நச்சினார்க்கினியர் 'நன்றே' என்று தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாடலை மேற்கோள் காட்டுவதாகக் கூறித்; தற்போதைய தொகுப்பில் அப்படி ஒரு பாடல் இல்லை என்கிறது. இவை ஆழமான ஆய்வுக்கு வழி வகுக்கின்றன .

மு.இராகவையங்கார் 'வேளிர் வரலாறு' என்ற பெயரில் செய்த தொன்மவியல் ஆய்வு நான்காம் வருணமாகிய வேளாளராக வேளிரை அடையாளம் காட்டுகிறது. உ.வே.சாமிநாதையரின் புறநானூற்றுப் பதிப்பு மு.இராகவையங்கார் கருத்தை ஒத்துச் செல்கிறது.

ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை தன் புறநானூற்று விளக்க உரையில் 'வருணப் பாகுபாடு பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் இல்லாதது' எனக் கூறித்; தன் பதவுரையோடு தானே முரண்படுவது சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது. பொ.வே.சோமசுந்தரனார் பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம் ஆகிய நூல்களுக்கு எழுதிய பொருள்களுள் முரண்பாடு உள்ளது. இன்றைய தமிழ் ஆய்வாளர்

இவர்களது கருத்தை அடியொட்டி 'வருணச்சாயம் பூச முற்படுவோர்' எனக் கருத்து உரைப்பதற்கு Dr.J.பிரேமலதாவின் 'தொல்காப்பியம் கூறும் நூல்' என்ற வலைப்பூக் கட்டுரை சான்றாகிறது.

ஆய்வு நெறிமுறை

தொல்காப்பியத்திலும் தொகையிலக்கியத்திலும் உள்ள அறிவன் பற்றிய செய்திகள் முதனிலைத் தரவுகளாகவும்; பிற இலக்கிய இலக்கணச் செய்திகள், கல்வெட்டுச் செய்திகள், ஆய்வாளர் கருத்துகள் ஆகியன இரண்டாம் நிலைத்தரவுகளாகவும் அமைய; ஒப்பியல் கோணத்தில் கட்டுரை அமைகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் அறிவன்

அறிவன் காலத்தைக் கணித்து; இல்லறத்திற்குரிய உறுதிப் பொருட்களை உரைப்பவன் ஆவான். 'முக்காலத்திற்கும் வழிவழியாக வரும் நல்லனவற்றை உரைத்தலும்; தீயனவற்றை விலக்கலும் செவிலிக்குரிய கூற்றாவது போல அறிவார்க்கும் உரியது; பிழைகள் கண்டவழி இடித்துரைத்தலும் அவர்க்குரியது' எனும் பொருள்பட;

“கழிவினும் வரவினும் நிகழ்வினும் வழிகொள
நல்லவை உரைத்தலும் அல்லவை கடிதலும்
செவிலிக்குரிய ஆகும் என்ப”;

“சொல்லிய கிளவி அறிவார்க்கும் உரிய”;

“இடித்துவரை நிறுத்தலும் அவரதாகும்
கிழவனும் கிழத்தியும் அவர்வரை நின்றலின்”

(தொல். தெளிவுரை, 1998, கற்பியல் 11,12,13, ப.446-447)

ஆகிய மூன்று தொல்காப்பிய விதிகளும் அறிவனை செவிலிக்கு இணையான கூற்றிற்கு உரியவன் ஆக்குகின்றன. அறிவர் இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய முக்காலத்திலும் இல்லறத்தார்க்கு உரிய உறுதிப் பொருட்கள் எவை எனத் தக்க நேரத்தில் அவர்க்கு அறிவுறுத்துவர் எனப் பெறுகிறோம்.

புறத்திணையியலிலும்;

"மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன்" (தொல்.புறத்.20)

என அமையும் விளக்கம் அறிவனின் தொழில் பற்றிப் பேசுகிறது. இது தொல்காப்பிய அகத்திணையியல் செய்தியோடு ஒத்துச்செல்கிறது. அவன் முக்காலமும் கணித்துச் சொல்லக் கூடியவன் எனும் பெருமைக்கு உரியவன் ஆகிறான்.

ஐயனாரிதனார் அறிவன்வாகை பற்றி;

"புகழ் நுவல முக்காலமும்
நிகழ்பறிபவன் இயல்புரைத் தன்று"
(புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, 1924, ப.79)

எனப் பேசுவதால் அறிவன் மூன்று கால நிகழ்வுகளையும் கணிப்பவன் என உறுதிப்படுகிறது.

தொகைநூல்களில் அறிவன்

தொகைநூல் காட்சிகளில் அறிவன் வாய் மூடி நேரடியாக இடம்பெறும் பாடல்கள் இரண்டு உள.

ஆற்று வெள்ளத்திற்கு ஆற்றாமல் இழுத்துச் செல்லப்பட்ட தன்னை அவ்வெள்ளத்துட் பாய்ந்து உய்வித்துக் கரையேறியவனோடு பால்வயத்தான் ஏற்பட்ட உறவில் தலைவி அவனுக்குக் கற்புக்கடம் பூண்டாள். ஊரார் தூற்றினர்; தமர் வெகுண்டெழுந்தனர்; தோழி அறத்தொடு நின்றாள். தாய் தமரை உய்த்துணர வைத்தாள்; இருவரிடத்தும் குற்றம் இல்லை என்று தெளிந்து சீற்றம் அடங்கினர். ஊரறி நன்மணம் நிகழ வரையுறை தெய்வத்திற்குக் குரவை அயர்ந்தனர் தோழியர். இந்தச் சூழலில்;

“நெறிஅறி செறிகுறி புரிதிரிபறியா அறிவனை முந்துறீஇத்
தகைமிகு தொகைவகை அறியும் சான்றவர் இனமாக சேயுயர்
வெற்பனும் வந்தனன்” (கலி.39)

என்கிறார் கபிலர். 'நூல் நெறி அறிந்து; தான் குறித்துச் சொல்லும் நல்ல நேரம் ஒருபோதும் தப்பாத பெருமையுடைய அறிவனை முற்பட அழைத்துக் கொண்டு; இருவரும் மணமுடித்துக் கூடுதற்கு ஏதுவான நல்ல முகூர்த்தத்தை முடிவு செய்யப்; பெற்றோருடனும் தன் இனப் பெரியோராகிய சான்றவரோடும் தலைவன் வந்தான்' என்பது பொருள் (கலி., 2007, ப.108-114) இங்கு அறிவன் காலத்தைக் கணிப்பவன் என்ற பொருள் விளக்கத்திற்கு ஏற்பவே காட்சிப்படுகிறான். அவனது கணிப்பு தப்பாது எனும் பெருமை சான்ற புகழ்மொழி நோக்கத்தக்கது.

தலைவி கூற்றாக அமையும் ஓரில்பிச்சையார் பாட்டில்; முன்னிலையார் யாரென்பது பாட்டின் பொருளை ஒட்டி அறிவன் என்று சொல்ல வழி ஏற்படுகிறது. அத்தலைவி;

"மின்னிடை நடுங்கும் கடைப்பெயல் வாடை
எக்கால் வருவது என்றி

அக்கால் வருவர் எம் காதலோரே" (குறு.277)

எனத் தன் கணவன் வருவதாகச் சொல்லிச் சென்ற; மழைக்கால முடிவின் வாடைக்காலம் எப்போது வரும் எனக் கேட்கிறாள். கணவன் வரும் காலத்தைக் கணக்கிட அறிவனின் உதவியை நாடுகிறாள். பாடலுக்குக் குறிப்பு எழுதியோர் தலைவி அறிவனிடம் பேசுவதாகவே கூறியுள்ளனர் (குறுந்தொகை, 2007, ப.499)

மாங்குளம், அழகர்மலை, மாமண்டூர் ஆகிய தமிழகத்து ஊர்களில் கிடைத்த பிராமிக் கல்வெட்டுகள் 'கணி' பற்றிப் பேசுகின்றன. இதனால் அன்றைய தமிழ்ச்சமூகத்தில் காலம் கணிக்கும் அறிவர் தமக்கே உரிய சிறப்பிடத்தைப் பெற்றிருந்த நிலைமை தெரிகிறது. (Tamil- *Brahmi Kalvettukal*, 2006. pp.16-19, 53, 78).

அறிவனின் வாழ்க்கை முறை

அறிவன் பார்ப்பார் இல்லத்தில் மட்டுமே பிச்சை ஏற்பவன் ஆவான். 'நாய் இல்லாத குற்றமற்ற அகன்ற தெருவில் ஒரு வீட்டிலேயே வயிறு நிறையும் அளவு செந்நெல் வெண்சோறும் வெண்ணெயும் கிடைத்துப் பசியாறுவாயாக; மழைக்காலக் குளிரை எதிர்கொள்ள; வெப்பநீரைச் சேமச் செப்பு நிறையப் பெற்றுப் பயன் கொள்வாயாக' என்ற குறுந்தொகைத் தலைவியின் வாழ்த்தில் அறிவனின் சமூகத் தகுதி தெளிவாகிறது.

“ஆசில் தெருவின் நாயில் வியன்கடைச்
செந்நெல் அமலை வெண்மை வெள்ளிழுது
ஓரில் பிச்சை ஆர மாந்தி

அற்சிர வெய்ய வெப்பத் தண்ணீர்
சேமச் செப்பிற் பெறீஇயரோ நீயே” (குறுந்தொகை)

என்ற வியங்கோளுடன் தான் பாடல் தொடங்குகிறது. உதவி கேட்டவள் அவனுக்குப் பிச்சை இடவில்லை; அவனும் கேட்டதாக இல்லை. மாறாகக் குற்றமற்ற தெருவில் நாயில்லாத அகன்ற வாயிலில் பிச்சையேற்று அவன் வயிறு நிறைய வேண்டும் என வாழ்த்துவதில் அக்காலச் சமூகநிலை தெளிவாகிறது. தான் வாழும் இடத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தெரு இருப்பதாக எண்ணும் அவளது கொள்கை அத்தெருவைக் குற்றமற்ற தெரு எனச் சான்றளிக்கிறது. ‘நாயில்லாத தெரு’ எது என்பதையும்; அவ்வாறு சொல்லக் காரணம் என்ன என்பதையும் நுணுகிப் பார்க்கும் போது; அறிவன் பார்ப்பார் இல்லத்தில் மட்டுமே பிச்சை ஏற்பான் எனப் பத்துப்பாட்டுச் செய்தி புலப்படுத்துகிறது. மறைகாப்பாளர் உறைவிடத்தை ஆற்றுப்படை;

“செழுங்கன்று யாத்த சிறுதாட் பந்தர்ப்
பைஞ்சேறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்
மனையுறை கோழியோடு ஞமலி துன்னாது
வளைவாய்க் கிள்ளை மறைவிளி பயிற்றும்
மறைகாப்பாளர் உறைபதி” (பெரும்.298-301)

என விரிக்கிறது. கன்றுக்குட்டியைப் பிணித்த குறும்பந்தலும்; முறைப்படி சாணம் மெழுகிய வீடும்; வேதமந்திரத்தைப் பேசும் கிளியும் இருக்கும் உறைவிடம் வேதம் ஓதும் பார்ப்பார்க்குரியது என்பதும்; அங்கே மனையுறை கோழியோ நாயோ இருக்காது என மேற்கூட்டிய பாடற்பகுதி உரைப்பதும் (பத்துப்பாட்டு தொகுதி-I, 2007, பெரும்பாணாற்றுப்படை ப.133-134); குறுந்தொகைத் தலைவி சொல்லும்

'நாயில்லாத குற்றமற்ற தெரு'வோடு பொருந்தி வருகிறது. எனவே அறிவன் பார்ப்பார் இல்லத்தில் மட்டுமே பிச்சை ஏற்பான் என்ற கருத்து வலுப்படுகிறது. பொ.வே.சோமசுந்தரனாரும் இதே கருத்தைக் கூறுகிறார் (குறு., 2007, ப.499-501).

“பார்ப்பாரிற் கோழியும் நாயும் புகலின்னா”

(இன்னா நாற்பது 2, 2016)

என்ற பதினெண் கீழ்க்கணக்குச் செய்தியும் அறிவன் பார்ப்பார் இல்லத்தில் மட்டுமே பிச்சை ஏற்கும் வாழ்க்கை முறை உடையவன் என முடிவு கூற ஏற்ற சான்று ஆகிறது.

முரண்பாடும் காரணங்களும் - மாறுபட்ட அகஇலக்கியக் கொள்கைகள்

தொல்காப்பியர் அறிவனைக் கூற்று நிகழ்த்துவதற்கு உரிமை உடையவனாகக் கூறினாலும்; தொகைநூல்களில் அவன் பேசுவதாக அமைந்த பாடல்கள் எதுவும் இல்லை. இதனால் தொகை நூல்களைத் தொகுத்தவர்க்கும் தொல்காப்பியருக்கும் இடையே அகஇலக்கியக் கொள்கைகள் குறித்து மாறுபட்ட கருத்துகள் நிலவின என்று அறிகிறோம்.

தொகுத்தோர் தம் கொள்கைக்கேற்ற பாடல்கள் தவிர்ந்த பிற பாடல்களை விடுத்தனர்; அல்லது குறிப்பெழுதுவோர் கொள்கை மாறுபாட்டால் அறிவன் கூற்றுப் பாடல்களைத் தவிர்த்தனர்; அல்லது ஏடெழுதுவோர் மேற்சொன்ன கழித்தல் கூட்டலைச் செய்தனர் எனலாம். இதனை மெய்ப்பிப்பதற்கு ஏற்ப; பழைய உரையாசிரியரின் விளக்கவுரையோடு மாறுபடும் தொகைநூற் செய்திகள் உள்.

குறிஞ்சிக்கலியின் 2ம்பாடல் உரையில் நச்சினார்க்கினியர் 'நன்றே' என்று தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாடலை மேற்கோள் காட்டிப் பேச; தற்போதைய

தொகுப்பில் அப்பாடல் இல்லை எனப் பதிப்பித்தோர் இயம்புவதை ஆய்வாளர் காட்டுகின்றனர். வேறுபட்ட பாடல்களைப் பிற்காலத்து ஏடெழுதியோர் இணைத்து; சில பாடல்களைத் தவிர்த்து விட்டனர் எனக் கூறுகின்றனர் (வேல்சாமி, பொ., 'புத்தகம் பேசுது, சங்க இலக்கியப் பதிப்பு தொடர்-7, கலித்தொகை- இ.வை.அனந்தராமையர் பதிப்பு).

ஒளவையாரைப் பற்றிப் 'பாடினோர் வரலாறு' பகுதியில் உரைக்கும் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர்; அவர் நன்னனிடம் சென்று வந்ததாகப் பேசுகிறார் (நற்றிணை, 2007, ப.11). ஆனால் ஒளவையார் நன்னனிடம் சென்று பாடியதாக இப்போதைய தொகுப்புகளில் பாடலேதும் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தொகையிலக்கியம் தோன்றிய காலத்தில் பெண்கொலை புரிந்த நன்னனை மையப்படுத்தி நிகழ்ந்த அரசியல் தொகைநூல்களில் பரவலாகப் பேசப்படுகிறது (ச.கண்மணி கணேசன், தொல்தமிழகத்து அரசியலில் நன்னன், Journal of Tamil Peraivu, Vol.9, No.2, 2020. pp.119-125) நன்னனை ஒளவை பாடிய பாடல் இடைக்காலத்தில் கழிக்கப்பட்டது என்றெண்ண இடமுளது.

வர்க்கப்போராட்டமும் பண்டைத் தமிழகமும்

பண்டைத் தமிழகத்தில் வருணத்தார்க்கும் பிறர்க்கும் இடையில் நிகழ்ந்த வர்க்கப் போராட்டம் தொல்காப்பியத்திற்கும் தொகை இலக்கியத்திற்கும் இடையிலான முரண்பாட்டிற்குக் காரணம் ஆகிறது.

காலத்தைக் கணிக்கும் அறிவன் பார்ப்பார் இல்லத்தில் மட்டுமே பிச்சை ஏற்று உண்பவன் ஆதலால்; அவ்வருணத்தோடு தொடர்பு உடையவன் என்பது வெளிப்படை. பார்ப்பார்க்கும் பிறர்க்கும் இடையிலான பனிப்போர் காரணமாக

அறிவன் கூற்றுப் பாடல்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்க வாய்ப்பு உண்டு. ஏனெனில் இதே சிக்கலைப் பார்ப்பார் கூற்றுப்பாடல்கள் தொடர்பாகவும் காண இயல்கிறது.

தொல்காப்பியம் பார்ப்பார் கூற்று நிகழ்த்தும் சூழலை விரிவாகக் கூறும். வாயில்கள் ஆகும் தகுதி உடையவர் பட்டியலில் தோழியையும் தாயையும் அடுத்து பார்ப்பான் இடம்பெறுகிறான்.

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கள்...
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப” (தொல்.கற்.52)

அத்துடன் பார்ப்பான் பேசுதற்குரிய பல்வேறு சூழல்கள் வரிசைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

“காமநிலை உரைத்தலும் தேர்நிலை உரைத்தலும்
கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்தனர் மொழிதலும்
ஆவோடு பட்ட நிமித்தம் கூறலும்
செலவுறு கிளவியும் செலவழுங்கு கிளவியும்
அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க்கு உரிய” (மேற்.36)

இவற்றுடன் செய்யுளியல் கற்புக் காலத்தில் கூற்றிற்கு உரியோரைத் தொகுக்கும் இடத்து;

“யாணம் சான்ற அறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பின் பார்ப்பான்...” (தொல்.செய்.188)

என ஒருசேர கண்டோருக்கு முன்னும் பின்னும் முறையே அறிவரையும் பார்ப்பானையும் இணைத்துப் பேசுகிறது. அறிவர் கூற்றும் பார்ப்பான் கூற்றும் ஒத்த சிறப்பு உடையனவாகப் பேசப்பட்டு உள்ளன. ஆனால் தொகைநூல்களில் பார்ப்பார் கூற்றுப் பாடலும் காணப்படவில்லை. பார்ப்பார் சித்தரிப்பில் நையாண்டி, வசை, அங்கதம், வெறுப்பு ஆகியவை பொருந்தி உள்ளன.

பார்ப்பனச் சிறுவர் குடுமியை குதிரையின் குடுமியோடு ஒப்பிட்டு
நகைதோன்ற;

"...நம்ஊர்ப்
பார்ப்பனக் குறுமகப் போலத் தாமும்
குடுமித்தலைய மன்ற
நெடுமலை நாடன் ஊர்ந்த மாவே" (ஐங்.202)

என நையாண்டியாகப் பேசும் பாடல் உளது. பார்ப்பாரைப் பகைவரோடு
வரிசைப்படுத்திப்;

"பகைவர் புல்லார்க பார்ப்பார் ஓதுக" (ஐங்.4)

எனத் தொகுக்கும் பாடலும் உளது (ஐங்குறுநூறு, 2009, ப.14.15).

பாலைநிலக் கொடுமையை விவரிக்குமிடத்து; அவ்வழியில் தூது செல்லும்
பார்ப்பான் எவ்வாறு கொல்லப்பட்டான்; அவனது சடலம் எப்படி இழிவுபட்டது
என விரிக்கிறது அகம்.337. கந்தையை உடுத்திருந்த அவனிடம் இருந்த தூது
ஓலையைப் பொன் என்று எண்ணி; ஆறலைப்போர் அவனைக் கொன்று; ஏதும்
கிடைக்காத நிலையில் கைகளை நொடித்து; உண்ணாது மெலிந்த அவன் உடலை
வீசிவிட்டுச் செல்ல; குருதி பெருகிய நிலையில் நரியானது குடலைக் கடித்து
இழுத்துக் கள்ளி நீழலில் கூக்குரலிடுகிறது. இது அச்சம், இளிவரல், மருட்கை எனப்
பல உணர்வு வெளிப்பாடுகளைத் தோற்றுவிப்பதுடன் பார்ப்பார் மேல் காட்டிய
வெறுப்பும் புலப்படுகிறது (அகநானூறு நித்திலக்கோவை, 2008, ப.84-87).

காமம் மிகுந்து துன்புறும் தலைவன் பார்ப்பன மகனிடம்;

"... படிவ உண்டிப் பார்ப்பன மகனே
எழுதாக்க கற்பின் நின் சொல் உள்ளும்

பிரிந்தோர்ப் புணர்க்கும் பண்பின்
மருந்தும் உண்டோ" (குறு.156)

என வேத மந்திரத்தைக் கேள்விக்கு உரியதாக ஆக்குகிறான். 'பார்ப்பனனே! நீ போற்றும் எழுதாத வேதத்தில் பிரிவால் துன்புறும் என் காமநோயை நீக்கிக் காதலியுடன் சேர்த்து வைக்கக் கூடிய மந்திரம் உள்ளதா?' என்பது அங்கத வினாவாகத் தொனிக்கிறது.

மொட்டைத் தலையோடு குறைப்பட்ட கையுடனும் காலுடனும் குஷ்டரோகியான முடமுது பார்ப்பான் வைக்கோலைக் கண்ட எருது போல நள்ளிரவில் தலைவியை நண்ணிச் சொல்லாட; அவள் தெரு மணலை வீசி எறிந்தவுடன் அலறிப் பயந்து ஓடியதை எள்ளி நகையாடி அவனை நரி என்றும் வசை பாடி அமைவது கலி.65. இவ்வாறு பார்ப்பார் பற்றிய நையாண்டி, வசை, இளிவரல், அங்கதம், வெறுப்பு ஆகியன பொருந்திய பாடல்கள் பரவலாக இடம்பெற; அவரது கூற்றுகள் இல்லாதது போல; அறிவன் கூற்றில் அமைந்த பாடல்களும் ஒதுக்கப்பட்டன என்று எண்ண இடம் உளது.

நால்வருணப் பாகுபாடு பண்டைத் தமிழகத்தில் இல்லை என்போர் உளர்.

ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்;

“வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளும்

கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்

மேற்பால் ஒருவனும் அவன்பாற் படுமே” (புறம்.183)

எனக் கூறும் கருத்துக்கு ஒளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை பதவுரையில் மேற்குலத்தான் கீழ்க்குலத்தான் என்று கூறியபின்; விளக்கவுரையில் 'இது வடவாரியப் பகுப்பு முறை. தமிழகத்தில்... என்றும் இருந்ததில்லை' என்கிறார்

(புறநானூறு பகுதி 1, 2007, ப.400). பாடலாசிரியன் தமிழகத்தை ஆண்ட பாண்டிய வேந்தன் ஆதலால் அவனது பாடல் அவன் பிறந்து வளர்ந்து ஆண்ட நாட்டின் சமூகநிலையை அடியொட்டியதாகவே இருக்க இயலும். இதனால் தொகை இலக்கியக் காலத் தமிழகத்தில் வருணப் பாகுபாடு வந்து சேர்ந்து விட்டது எனக் கொள்ளலாம். இளங்கோவடிகள் மதுரையில் இருந்த நான்கு வருண பூதங்களை விவரித்த பின் அதே 'நாற்பால்' என்ற சொல்லால் நால்வருணத்தைச் சுட்டுகிறார்.

“நாற்பாற் பூதமும் பாற்பாற் பெயர்” (சிலப்.அழற்.108);

என்ற அடிக்கு பொ.வே.சோமசுந்தரனார் நான்கு வருணத்தாருக்கு உரிய பூதம் என்றே பொருள் சொல்கிறார் (சிலப்., 1975, ப.296-297).

மாங்குடி மருதனாரின் மதுரை வருணனையில் 'அறங்கூறு அவையம், காவிதி மாக்கள், பண்ணியம் பகர்நர், நாற்பெருங்குழு, கோடுபோழ் கடைநர், திருமணி குயினர், பொன் சுடரிழை புனைநர், பொன்னுரை காண்மர், வம்புநிறை முடிநர், பூவும் புகையும் ஆயுமாக்கள், கண்ணுள் வினைஞரொடு பிறரும் சிறியரும் பெரியரும் கம்மியர் குழீஇ நால்வேறு தெருவினும் காலுற நின்றர்' என்கிறார். பொ.வே.சோமசுந்தரனார் நால்வேறு தெருக்களை முறையே புரோகிதர், ஒற்றர், சேனாபதியர், தூதர் முதலியோர்க்குரிய தெருக்கள் என்கிறார் (பத்துப்பாட்டு தொகுதி II, 2008, மதுரைக். 489-522, ப.159-169). அதே 'நால்வேறு தெரு' என்ற தொடரை அதே மதுரை நகர வருணனைக்கு; இளங்கோவடிகள் எடுத்தாண்ட இடத்து (சிலப். 1975, ஊர்காண்காலை 212, ப.139,140); 'நால்வேறு தெருக்கள் நான்கு வருணத்தார்க்கு உரியன' எனப் பொருள் தருகிறார். சிலப்பதிகாரத்தில் அவர் கூறியிருக்கும் பொருளையே மதுரைக்காஞ்சி அடிக்கும் கூறுவதில் இடர்பாடு ஏதும்

இல்லை. ஏனெனில் புகாரை வருணிக்கும் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் அங்கு 'அமரர்ப் பேணி; ஆவுதி அருத்தி; ஆனும் பகடும் ஓம்பி; நான்மறையோர் புகழ்பரப்பி; விருந்து புரந்து; பசும்பதம் கொடுத்துக்; கொடுமேழி நசை உழவர்' வாழ்ந்த வகைமையைக் கூற; பொ.வே.சோமசுந்தரனார் தம் பொருளில் பார்ப்பார், வேளாளர் என விதந்து கூறுகிறார் (பத்துப்பாட்டு தொகுதி II, 2008, பட்டி.194-205, ப.69-71). வருணம் என்ற சொல் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது.

பண்டைத் தமிழகத்தில் இல்லாத வருணச் சாயத்தைச் சிலர் பூச முனைகின்றனர் எனக் கூறும் ஆய்வாளர் உளர் (ஜே.பிரேம லதா, "தொல்காப்பியர் கூறும் நூல்", 3.4.2015). அறிவர் பார்ப்பார் இல்லத்தில் மட்டுமே பிச்சை ஏற்பதாகத் தொகை இலக்கியம் காட்டுவதால் அக்காலத் தமிழகத்தில் வருணப் பாகுபாடு அழுந்தக் காலான்றி இருந்தமை தெரிகிறது.

வருணப்பாகுபாடு பண்டைத் தமிழகத்தில் காலான்றி இருந்தது. இதைத் தொன்மவியல் ஆய்வு மூலம் நிறுவுகிறார் மு.இராகவையங்கார். (வேளிர் வரலாறு, 1913, ப.1-27). தொல்காப்பியப் பொருளதிகார நூற்பா 30க்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரையில் தமிழகத்து வேளாளரை உழுதோர் உழுவித்தோர் என இருவகைப்படுத்திக் காட்டுவதைச் சொல்லி; வேளிர் உழுவித்தோருள் அடங்குவர் என்றும்; ஆய்வேள், பாரிவேள், நன்னன் வேள், வேள்ஆவி, வேள்எவ்வி ஆகியோர் தமிழகம் வந்து குடியேறிய வேளாளர் என்றும் விரித்து உரைத்துள்ளார்.

உ.வே.சாமிநாதையர் தனது 1935ம் ஆண்டைய புறநானூற்றுப் பதிப்பில் உழுவோர், உழுவித்தோர் ஆகிய இருவகை வேளாளருள் உழுவித்தவனாக வேள் எவ்வியை விதந்து உரைக்கிறார் (புறம். ப.68). ஆய்வேளை 'வேளாளருள் உழுவித்து

உண்போன்' என்கிறார் (மேற்.ப.49). இதனாலும் அக்காலத்தில் நால்வருணம் தமிழகத்தில் காலூன்றி இருந்தமை உறுதி ஆகிறது.

தொல்காப்பியமும் குலப்பிரிவும்

தொல்காப்பிய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு 'அகத்திணை இயலில் 24-36; களவியலில்-4; கற்பியலில்-3; செய்யுளியலில் 166-170; மரபியலில் 71-85, 94-111 ஆகிய நூற்பாக்களில் குலப்பிரிவு சேர்க்கப்பட்டுக் குழப்பம் செய்யப்பட்டுள்ளது; இவை இடைச்செருகல்கள்; சங்கப் பாடல்களில் இவற்றிற்கான மேற்கோள்கள் இல்லை; உரையாசிரியர்கள் புறப் பொருள் வெண்பாமாலை, யாப்பருங்கல விருத்தி முதலிய பிற்கால நூல்களின் பாடல்களைத் தருகின்றனர்' என விளக்கம் தருகிறது (C.Illakkuvanaar, Tholkaappiyam in English with Critical Studies, 1994. pp.15-20; 256-263). மேற்சட்டிய நூற்பாக்களுள் அறிவர், பார்ப்பார் நிகழ்த்தக் கூடிய கூற்று பற்றிய நூற்பாக்கள் அடங்கவில்லை. அவை இடைச்செருகல் என யாரும் கூறவில்லை. ஆயினும் தொகை நூல்களில் அவர்களது கூற்றுப் பாடல்கள் இடம்பெறாமை வர்க்கப் போராட்டத்தின் விளைவு என்பதை நிறுவ இயல்கிறது. அறிவர் பார்ப்பாரோடு தொடர்பு உடையவர் என்பதும் உறுதி ஆகிறது. எனவே குலப்பிரிவு தொடர்பான நூற்பாக்கள் இடைச்செருகல் எனக் கூறவேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை.

முடிவுரை

அகப்பாடல்களைத் தொகுத்தவர் கொள்கை தொல்காப்பியர் கொள்கையினின்று மாறுபட்டு இருந்தது. பண்டைத் தமிழகத்தில் பல்வேறு குலங்களுக்கு இடையில் பனிப்போர் நிகழ்ந்தது. காலத்தைக் கணிக்கும் அறிவன் பார்ப்பன வருணத்தோடு தொடர்பு உடையவன். பார்ப்பார்க்கும் பிறர்க்கும் இடையிலான வர்க்கப் போராட்டம் காரணமாக அறிவன் கூற்றுப் பாடல்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. வருணப் பாகுபாடு பண்டைத் தமிழகத்திலும் காலூன்றி இருந்தது. தொல்காப்பியத்தில் குலப் பிரிவு தொடர்பான நூற்பாக்கள் இடைச்செருகல் என்று எண்ண இயலவில்லை.

References

- Aingurunooru*, (2009). Chennai: Kazhaka Veliyeedu.
- Akanaanooru Niththilakkovai*, (2008). Chennai: Kazhaka Veliyeedu.
- Cilappathikaaram*, (1975). Chennai: Kazhaka Veliyeedu.
- Innaa Naarpathu*, (2016). Kazhaka Veliyeedu.
- Ilakkuvanaar,S., Tholkaappiyam in English with critical studies*, (1994), 2nd edition, Madras: Neelamalar Educational Publishers.
- Kaliththokai*, (2007). Chennai: Kazhaka Veliyeedu.
- Kurunthokai*, (2007). Chennai: Kazhaka Veliyeedu.
- Narrinai*, (2007), Chennai: Kazhaka Veliyeedu.
- Paththuppaattu thokuthi I*, (2007). Chennai: Kazhaka Veliyeedu.
- Paththuppaattu thokuthi II*, (2008). Chennai: Kazhaka Veliyeedu.
- Puranaanuuru part I* (2007). Chennai: Kazhaka Veliyeedu.
- Puranaanooru, U.Ve.Saaminaathaiyar* (editor), 1935, La journal press, Chennai.
- Purapporul Venbaa Maalai*, (1924). Chennai: Commercial Achchukkoodam.
- Rakavaiyangar,Mu.(1913). *Velir Varalaaru Maduraith* Thamizhch Changam: Centhamizh pirasuram.
- Munaiyar.Sa.Ve.Supiramaniyan. (1998). *Tholkaappiyam Thelivurai*, Chennai: Manivaasakar Noolakam.

Velsaamy, Po., Puththakam Pesuthu. Changa Ilakkiya Pathipputh Thodar 7 – Kaliththokai, E.Vai.Anantha Ramaiyar (1872-1931) pathippu, Kalithogai.

Premalatha,J, "*Tholkaappiyar* koorum nool", (3.4.2015). [Web Blog - Dr.v.j. Premalatha : Tholkapiyar Kuurum Nuul](#)).

Tamil- Brahmi Kalvettukal, 2006. State Department of Archeology, Tamilnadu.
<https://www.tnarch.gov.in/Library%20BOOK%20PDF/TAMIL%20BIRAMI%20KALVETTUKAL.pd>

Indian Studies, Tamil Perayvu, Vol.9, No.2, 2020. pp.119-125, <https://tamilperaivu.um.edu.my/index.php/tamilperaivu/article/view/27009>).